

ARADI KÖZLÖNY

Előfizetési árak:

<i>Helyben házhoz hordva:</i>	<i>Vidéken postai szétküld:</i>
Egész évre . . . 12 frt	Egész évre . . . 14 frt
Fél évre . . . 6 "	Fél évre . . . 7 "
Negyed évre . . . 3 "	Negyed évre . . . 3.50
Egy óra . . . 1 "	Egy óra . . . 1.20

Kiadóhivatal:

Az „Aradi Nyomdatársaság”, fűt 51. sz. a., hová hirdetések, előfizetési pénzek és a kiadás körüli panaszok küldendők.

Hirdetések díja:

Hat h. post. sor egyszer . . . 6 kr | Bélyegűj külön . . . 30 kr
Minden következőn . . . 4 | Nyilvánt. sor . . . 15 "

Szerkesztőség:

Az arad-csanádi egyesült vasutak palotájában, hová a lap szerelmi részét illető közlemények intézendők. Bérmentetlen leveleket csak ismert köztől fogadunk el.

Kéziratokat vissza nem küldünk.

Budget és elkeresztelési vita.

Arad, július 7.

(—s—) A főrendiház is nagy többséggel fogadta el a Szapáry-kormány részéről betérjesztett s a képviselőház által szintén nagy többséggel megszavazott 1892-iki költségvetést. A püspökök, élükön a hercegprimással, valamint a többi felszólalók is majdnem kivétel nélkül kijelentették, hogy a Szapáry-kormány pénzügyi politikája iránt bizalommal viseltetnek. Ily körülmények között előre látható volt, hogy a főrendek a budgetet elfogadják. S ez nem is lehetett volna másként, mert hisz a budget úgy egészben, mint részleteiben teljesen eleget tesz az államháztartás pénzügyi, valamint az ország közgazdasági érdekeinek s szorosan beleillik a rendezett, deficitmentes állami gazdálkodás keretébe, azt tehát mindenki elfogadhatja, aki elfogulatlan és tárgyilagos. Hisz még a képviselőházban és pedig ellenzéki oldalról hallottuk azt a nyilatkozatot, hogy a költségvetés ellen pénzügyi és politikai szempontból semmit sem lehet felhozni, csak hogy azért a parlamenti ellenzék még sem fogadta el a budgetet, mert hát — a Szapáry-kormány iránt nem viseltetik bizalommal.

A főrendiház vitájának tulajdonképeni anyagát az elkeresztelések kérdése képezte, melyet Vaszary Kolos hercegprimásnak nagyszabású beszéde emelt magas színvonalra. E szónoklatban a magyar katolikus egyház főpásztorja teljes határozottsággal megjelölte azon álláspontot, melyet a katolikus egyház az elkeresztelési

telési kérdéssel szemben elfoglal, s mely abban kulminál, hogy a vallásfelekezetek viszonyosságáról szóló 1868-iki 53. t.-cz. módosították oly irányban, mely a szülőknek gyermekeik vallása tekintetében szabad rendelkezést enged, annál is inkább, mert a hercegprimás nézete szerint az 1868-iki törvény nem parancsoló, hanem csupán kijelentő rendelkezést tartalmaz azon szavaiban, hogy a gyermekek nem szerint szüleik vallását követik; — mert különben úgy szólana a törvény szövege, hogy követni tartoznak vagy kötelesek.

Ezt a törvényt magyarázatot — az igazat megvallva — teljesen tarthatatlannak véleményezzük és pedig még nyelvtani szempontból is s 24 évnek tanúsága kétségtelenül mellettünk és a hercegprimás interpretációja ellen tesz bizonyosságot, mert a törvénynek szavai minden kétségen felül parancsoló, kényszerítő jellegűek, még ha nem is állanak a szorosan vett nyelvtani parancsoló alakban, s mert mióta e törvény életben van, azóta soha senkinek sem jutott eszébe olyan magyarázat, minőt a hercegprimás most kieszelt.

Mindazonáltal ebben, valamint a törvény módosításának ajánlásában és egész beszédében a hercegprimásnak a kérdés békés megoldására hajlandó egyéni készséget látunk, mely a fennálló viszonyok között szeretne kiegyenlítést találni. Ezen nézetünket annál is inkább fenntartjuk, mert hisz láttuk, hogy bár a primás nézetét valóságos javaslatként

mondotta el, az iránt sem ő, sem más, konkrét indítványt nem tett. Már pedig főpapságunk parlamenti routineját ismerve, nem lehet csak véletlen körülménynek tartani azt, hogy ily értelmű határozati javaslat be nem nyújtott, s ez által az ellentét állam és egyház között teljesen élére nem állított.

A hercegprimás által megindított vita a főrendiházban a merő akadémikus diskusszió határát tehát át nem lépte, mindazáltal jelezte azt a XIX. században tagadhatatlanul sajnos körülményt, hogy a katolikus egyház állása az állammal s a többi vallásfelekezetekkel szemben teljesen merev. Ezt a körülményt mai korunkban elmaradt álláspontnak tartjuk, melynek gyökerei visszanyulnak régi századok mélyébe. De épp ezért másrészt belátjuk azt, hogy a katolikus egyház évszázados, merev tradícióin változtatni alig lehet. És ha a külföldi államok ezek érintése nélkül tudták rendezni a családi és házassági jogot, mi is meg fogjuk tenni azt, anélkül, hogy egy katolikus pap a miatt jogosan panaszkodhatnék, hogy vallása és lelkiismerete ellen cselekedni kényszerítve van.

A katolikus egyház merev álláspontjával szemben a kormánynak kizárólagosan saját kezdeményezéséből kellett ezen kérdésben a megoldást megtalálni, mely köztudomás szerint a részleges polgári anyakönyvvezetésben áll. Erre nézve a kormánynak álláspontját most a főrendi vitánál is újra jelezték Szapáry Gyula gróf

TÁRCSA.

— Julius 8. —

Egy akácziragról.

Reggel, amint kimentem sétálni, megállottam egy szépen kivirágzott nagy akáczia előtt. Szintugy nehézé tette a levegőt az erős, átható illat, amely fehér fürtös virágjából terjengett széjjel. Ágait ide-oda hajtogatta az úde szellő, amely jólesően legyintette meg kipirult arcomat. Az emberek jártak-keltek, sürögtek-mozogtak, s én csak állottam ott a virágos akác alatt. Eszembe jutott egy kép, amit otthon Erdélyben láttam egynehány éve. Ott is egy nagy, virágos akácot láttam s alatta egy boldog fiatal párt. A piros arcú, ozifra tüszös oláh legény átölelte a sárga csizmás, tarka katrinczás szép leányt és valami szépet sughatott a fülébe, mert engem észre sem vettek, amint elmentem mellettük. A magas hegyek között a pásztorfiu furulyája szólott s valami csodás sejtelmekkel volt tele a levegő. A szívem önkénytelenül is megdobogott, amint megláttam a boldog fiatal párt; én istenem, mikor leszek én ilyen boldog, mint ezek az egyszerű emberek!

S amint tovább mentem, megtelt az egész lelkem csodás varázssával valami ismeretlen érzésnek, amelyet nem is ismertem még, pedig körülöttem mosolygott a tavasz, egy kis hegyi patak frissen csörgedezett a gyepe-nötte völgyben.

A távolban halvány körvonala látszottak

Nagy-Szeben városának, melynek magas tornyai s szemembe csillogtak b. dogfedelükkel a napfényben.

Ez a jelenet jut eszembe, amint megállok a virágos nagy akácza alatt. Körülöttem sürög-forog Alföld szép, magyar népe, s megtelik a lelkem igaz boldogsággal, amint fülemben hangzik a tősgyökeres, ropogós beszéd.

Éppen a fejem fölé hajlik egy virágfürt. Leszakitom s szépen, gyöngéden viszem magammal. Amerre megyek, mindenütt megtölti édes illatával a helyet, úgy hogy szinte elkábítja a fejemet. Mintha beszélne hozzám az a kis virág. Mintha el akarna nekem valami szép, édes történetet mesélni. Nem törődöm én sem senkivel, mint akkor azok a boldog fiatalok s az arcomhoz értetem a kis virágfürtöt, amely úgy megsimult ott, akár csak a kis gyerek az édes anyja keblén. Szinte hallom, hogy megszólal:

— Tudom ám, hova viszel . . .

S én viszem magammal a kis fürtöt, csak vele levén elfoglalva. Nem látom meg a parkon átlippenő himes szárnyu pillangót, nem a kis babát, aki az ő gyerek-barátságát kínálgatja nekem kitárt karocskáival, bár nem látott soha — de talán hasonlítok valakihez, akit szeret. A dadája nagyokat nevet, amit a bubika felém kiáltja kedves czérnahangocskájával:

— Bácsi, bácsi . . .

De én csak megyek tovább, s gondola-

tain elcsaponganak erre is, hogy mégis csak mindig visszatérjenek valamire, ami elfoglalja az egész lényemet.

Ott van az ablakban, kis piros ruhácskájával, s a függöny mögé dugja az arcát, hogy ne lássam meg. Ugy teszek, mintha nem látnám, s elmegyek az ablak alatt. Ekkor kidugja a szőke fejét s rám mosolyog.

Igen, jól tudod te kis akáczürt, mert neki viszlek tégedet. Elkapja s feltűzi a keblére; a virágocska még jobban érzi ott magát, mint nálam. Aztán megtelik az otthonos szoba édes illattal egyszerre; elenyészik minden más virágnak a szaga, csak az akác érzik; majdnem részegre bódítja a fejemet.

Ragyogó napsugarak bűvös fényvel öntik el a szobánkat, a távolból valami dalnak lágy hangjai szűrődnek át a levegőn; minden virágzik, minden a tavaszutónak üdeségét, élénkségét mutatja. Ott áll mellettem kis piros ruhácskájában; szőke fején ott tánczra a pajkos napsugár; majd ráesik az én arcomra amint egymás mellett állunk az ablak előtt. Hallgatunk mind a ketten, nem jön szó az ajkunkra. Eszembe jut az a kép, amit régen régen láttam, s most az én szívem van teli boldogsággal. S úgy tetszik, mintha a kis akácvirág megszólalna, beszélne a jövőről, sejtelmesez édes dolgokat.

S mi hallgatjuk, hallgatjuk, vagy talán csak a szívünk dobog, s nem is a szerény kis fehér virág beszél?

V. Szócs Géza.

miniszterelnök és Csáky Albin gróf vallás- és közoktatásügyi miniszter.

Ez a megoldás nem ütközik a katolikus dogmákba, de viszont egy hajszálnyit sem enged az állami szempont érdekeiből. Ez tehát a lehető legkötkeletesebb megoldás, melyből folyólag a további lépések, miként a miniszterelnök jelezte, a teljes polgári anyakönyvvezetés és a családi jog kodifikálása lesznek.

Reméljük, hogy a Szapáry-kormány ezen lépéseket mielőbb meg fogja tételni, s hogy őt abban az összes törvényhozási tényezők vállvetve támogatni fogják.

Belföld.

A kincstár aranykészletel.

A valuta-rendezésre való tekintettel W e k e r l e pénzügyminiszter, mint tudva van, már huzamosb idő óta az állami pénztári készletekből jelentékeny mennyiségű aranyat szerzett be. A magyar államkincstárnak ez a negyvenöt millió forintnyi aranykészlete azóta, mint értesülünk, a kamatokkal együtt k e r e k s z á m b a n ö t v e n m i l l i ó f o r i n t r a szaporodott fel, a mely aranykészlet természetesen a valuta-reform végrehajtásának céljaira rezerváltatik.

Kozma Ferencz †

(1825—1892.)

Az „Aradi Közlöny“ már tegnap körülmenyesen tudatta azt a sajnálatos veszteséget, mely Magyarország gazdasági életét érte, közölvén, hogy világhírű lótenyésztésünk megteremtője, felvirágoztatója: K o z m a F e r e n c z földművelésügyi miniszteri tanácsos, az állami ménésbirtokok igazgatója, a lótenyésztési ügyosztály 25 éves vezetője, életének 67-ik évében váratlanul elhunyt Mezőhegyesen, ahol éppen hivatalos körútjában időzött.

Mikor Magyarország 1867-ben visszanyerén önállóságát, egyszersmind a nemzeti vagyion kezelését is átvette, a legszomorubb tárczák egyike volt az akkori földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterium. Ebben mindent ugyszólván „ab ovo“ kellett kezdeni. Itt még nyomok sem voltak, melyen az ország gazdasági felvirágoztatása iránti törekvés megindulhatott volna. Ott tartottak, hogy kísérletezzenek; majd talán egyik vagy másik irány sikerül. Különösen a földművelési ügyosztály, melyhez az állattenyésztés is tartozott, a legtájékozatlanabbul állott. Átvették az ugynevezett állami ménéseket is, de üres istállóval, melynek még a padlásáról is elhordták a takarmányt.

Mint a klasszikus korbéli Czinczinnatust az ekeszarva mellől, épp úgy hívta meg a miniszteriumba a kormány Kozma Ferenczet báracskai birtokáról, a hol gazdálkodott és rögtön a lótenyésztési ügyosztály élére állította. Ez a csendes, minden kitüntetés, zajt kerülő, nyugodt férfi, kinek bámulatos olvasottságát és szakképzettségét csak az ismerte, ki a tőle származó hivatalos ügydarabok elintézését elolvasta, mert azokból tanulhatott egész életére; azzal a fáradhatatlan munkássággal, mely egész életén jellemezte, megkezdte a gazdálkodást a ménésbirtokok pusztá telkein. És ime azok egyszerre kizöldültek, megjelent rajtuk a fúrge csikó-falka, előállott a nagy ménés, melynek az innét kikerült versenyparipák egyszerre hírt vitték egész Európába. Abból a tapsból, melylyel Európa adózott a magyar származású versenyparipáknak, az elismerés java Kozma Ferenczet illette, ki azonban ezt észre sem vette, anyai dolga volt. Őt csak ez foglalkoztatta, mással nem is törődött. De azért még sem kerülhetette ki a legmaga-

sabb elismerést, a mely csak egy polgárt és tisztviselőt érhet. Miként a győztes hadvezéreket a csatamezőn, úgy tüntette ki Kozmát a király, az ő működésének egyik színterén, a mezőhegyesi istállóban, a hol a király egy látogatása alkalmával miniszteri tanácsossá nevezte ki Kozmát, a mi annak idején élénk feltűnést keltett az egész országban. Kozma pedig dolgozott tovább, biztatást merítve a kitüntetésekkel, hogy helyes irányban halad és ime, most azzal a tiszta, nemes öntudattal hajlja le fejét a nyugalomra, hogy a mit jól kezdett, jól folytatott, azt kitűnően be is fejezte. Utódának nem marad más hátra feladatul, mint Kozma Ferencz nyomdokait követni, kinek emlékét kegyelettel fogja őrizni az egész nemzet, mely most egyik legdolgossabb fiát siratja.

Életrajzi adatai a következők:

Leveldi K o z m a F e r e n c z somogyegyei tőzgyökeres magyar családból született 1825-ben. Testvére K o z m a S á n d o r főügyész. Alsóbb iskoláit Pápán végezte és kora fiatalon a katonai pályára lépett, mert lovas katonának készült. 1844-ben belépett a magyar testőrségbe, azonban midőn 1848-ban felhangzott a „Talpra magyar“, Kozma Ferencz is ott hagyta a Bécsben állomásozó magyar gárdát, beállott honvédek és végig küzdötte a szabadságharcot egész Világosig és aztán sokáig itt bujdosott az országban. Később régi családi fészkeből, Somogyból, elköltözvén, Fehér vármegyében telepedett meg és elvévén nőül S z ú t s J u s z t i n t, Baracskán gazdálkodott 1861-ig, mikor főszolgabíróvá választották meg. De erről a tiszteről a provizorium alatt lemondott és ismét visszatért baracskai birtokára. Midőn 1867-ben a magyar kormány megalakult, Kozma Ferenczet azonnal kinevezték a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszteriumba titkárnak és a lótenyésztési ügyosztály vezetésével bízták meg, mely akkor igen alacsony fokon állott, úgy, hogy a hivatalos teendőket néhány hivatalnoktársával egy titkár is elvégezte. De Kozma csakhamar megnövesztette ez ügyosztályt. Midőn 1868-ban a magyar kormány átvette az állami ménésintézeteket, Kozma Ferencz rögtön hozzá látott azok szervezéséhez. Nevezetesen Bábólnán tiszta arabs fajokat, Kisbéren telivér angol, Mezőhegyesen Nonius, Furioso és Gidrán fajokat, Fogarason pedig lipiczai fajokat hozott be, melyekből aztán hamarosan elárasztották az egész országot legelső rendű ménlovakkal. Kozmának különösen nagy érdeme, hogy rögtön ki tudta választani és megszerezni azokat az első rendű apalovakat, melyektől úgy a külföldön, mint a hazai lóversenyeken is csakhamar híressé vált versenylovak származnak. Hogy a hazai lótenyésztésnek még nagyobb lendületet adjon, szervezte a megyei lótenyésztési bizottságokat, melyeknek működése mindjárt a legaldásosabbnak mutatkozott. Ezen kívül a négy nagykiterjedésű ménésbirtokon olyan okszerű gazdálkodást fejtett ki, hogy ezek a birtokok jelenleg Magyarországnak legelső mintagazdaságai, melyek a külföldieket valóóságos bámulatba ejtik és jó hírnevük messze elterjedt az ország határain kívül. Bámulatos szakértelme következtében és vezetése alatt pedig egy új, modern gazdatiszti kart nevelt, mely jelenleg az állami ménésbirtokokat kezeli.

E kiváló szolgálatai jutalmául Kozma Ferencz csakhamar osztálytanácsos, majd miniszteri tanácsos lett és a Szent-István-rend kiskeresztjét nyerte el. De a külföld is iparkodott elismeréssel adózni a kiváló szakembernek, ki egy egész sereg külföldi rendjellel birt.

Az azonban sikeres működésének legnagyobb eredménye és jutalma lett az 1885. évi budapesti országos lókiállítás, mely a maga nemében páratlanul áll egész Európában. Ezt az egész kiállítást, melyről a walesi herceg, a mostani német császár, kik annak idején megtekintették, kimeríthetetlen dicséretekkel nyilatkoztak, Kozma Ferencz szervezte. Tulajdonképen ebben a nagyszerű keretben mutatta be közel husz esztendei munkásságának sikereit.

Kozma minden évben a nyár elején szokta végig járni a ménésbirtokot, az évi osztályo-

zás és selejtezés megejtése végett. Ez idén június 7-én indult el hivatalos körútjára Bábólnára. Június 7—12-én Kisbéren időzött és itt hűlés következtében megbetegedett, de azért rosszul léte daczára tovább folytatta körútját. Így ért június 24-én Mezőhegyesre, hol oly rosszul lett, hogy ágyba kellett feküdni. Holttestét Baracskára viszik, hol a temetés f. hó 8-án d. u. 5 órakor lesz.

Az „Aradi Közlöny“ tegnap közölte a család gyászjelentését. Itt adjuk a földművelésügyi miniszterium gyászjelentését is, mely a következőképen hangzik:

A földművelésügyi m. kir. miniszterium mély részvétellel és fájdalommal tudatja, hogy méltóságos leveldi K o z m a F e r e n c z ur min. tanácsos, a Szent-István-rend kiskeresztes vitéze, a magyar lovaregylet tiszteletbeli tagja stb. ma reggel, fél 4 órakor, Mezőhegyesen meghalt. A boldogult hült tetemei folyó hó 8-án délután 5 órakor fognak Baracskán (Fejérmegye), a családi sírkertben, a ref. egyház szertartásai szerint örök nyugalomra tételni. Budapest, 1892. évi július hó 6-án.

Közigazgatási bizottsági ülések.

A megyénél.

Aradmegye közigazgatási bizottsága tegnap délelőtt tartotta havi rendes ülését F á b i á n László főispán elnöklete alatt.

Jelen voltak: S z a t h m á r y Gyula alispán, Dálnoky N a g y Lajos főjegyző, V a r j a s s y Arpád tanfelügyelő, V a n n a y János árvászéki elnök, I s s e k u t z Károly megyei főorvos, J o n e s c u Lázár tiszti főügyész, P a r e c z György kir. ügyész, D r a h o t u s z k y Rezső helyettes pénzügyigazgató, V á s á r h e l y i Béla, T a k á t s y Sándor dr, O r m o s Péter kir. tanácsos, G á l Jenő, D á n i e l Gergely bizottsági tagok, L e n g y e l Sándor dr aljegyző és S o r b á n János közigazgatási gyakornok.

Az ülés megnyitása után a szakelőadók referáltak.

S z a t h m á r y Gyula alispán jelenti, hogy mult hó folyamán a személybiztonság 7, a vagyónbiztonság 24 esetben lett megszarva. Tűz volt a megye egész területén 18 esetben. A szenvedett kár értéke 3991 frt 25 kr, melyből 289 frt 70 krnyi összeg biztosítás utján nyert fedezetet.

A p é n z ü g y i g a z g a t ó jelentéséből kitűnik, hogy június hó folyamán egyenes adóban 26092 frt 32 kr, hadmentességi díjban 120 frt 60 kr. Összehasonlítást téve a mult év hasonló havának eredményével, a folyó évi befizetésnél mutatkozik egyenes adóban 3785 frt 16 kr, a hadmentességi díjnál 68 frt 25 kr többlet.

A t a n f e l ü g y e l ő jelenti, hogy az 1891—92-ik tanév befejeztetett, a zárvizsgákat mindenütt megtartották. A gyoroki községi gyermekóvoda költségeire a kultuszminiszter 100 frt segélyt küldött.

A k i r. f ő m é r n ö k arról tesz jelentést, hogy az utféntartási munkálatok pontosan eszközöltetnek, az utak kavicsolása folyamatban van és hogy Tótváradon július 1-ével posta- és távirádahivatal működik.

A f ő o r v o s az egészségügyi viszonyokról adott számot. Jelentésében konstatalja, hogy mult hóban az egészségügy korántsem volt kielégítő. A betegülések száma nagyobb volt mint májusban, a halálozás azonban csökkent. Apoltatott összesen 2332 egyén, 2317 férfi, 15 nő. Ezek közül elhalt 192.

A k i r. ü g y é s z jelenti, hogy a központi fogházban 101 egyén volt letartóztatva. Az összes rabok munkájából befolyt 16 frt 68 kr. jöved.lem. A fogházban 7 betegedési és ugyanannyi halálozási eset for. ult elő.

Mindeme szakjelentések tudomásul vétele után folyóügyek kerülte tárgyalás alá.

A közigazgatási bizottság tudomásul vette a monyászi vasút érdekében eszközölt közigazgatási bejárást, melynek nyomán az építkezési engedély magadatott.

Külföld.

Orosz-francia barátkozás.

A Nov. Vremja a berlini orosz nagykövetségtől sugalmazott tudósítást közöl, mely

